

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3207/2024
22.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Алекса Томић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 768/24 од 01.03.2024. године, у седници одржаној 22.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 768/24 од 01.03.2024. године, у делу којим је одбијена жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2780/21 од 31.10.2023. године у ставу петом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 768/24 од 01.03.2024. године, у делу којим је одбијена жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2780/21 од 31.10.2023. године у ставу петом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2780/21 од 31.10.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиље од 30.08.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду, за период април – децембар 2018. године, исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужени обавезе да тужиљи на име накнаде за трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за временски период април 2018. – март 2021. године, исплати месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади парничне трошкове од 131.500,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате. Ставом шестим изреке, тужиља је ослобођена плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 768/24 од 01.03.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом, трећем, четвртом и петом изреке. Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу петом изреке, тужени је, на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из цитиране законске одредбе. Решење којим се одлучује о захтевима странака за накнаду трошкова поступка доноси се на основу одредаба Закона о парничном поступку. Овим процесним законом су регулисана правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова. Према овим правилима, одлука о трошковима поступка условљена је оценом суда о оправданости настанка трошкова, покретањем и вођењем судског поступка, узимањем у обзир релевантних околности о претпроцесном и процесном држању странака. Имајући у виду да се ревизијом побија одлука о трошковима поступка коју је другостепени суд засновао на одредби члана 153. став 2 Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији против овог решења.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Право на подношење ревизије у смислу цитираних одредаба оцењује се становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка.

Имајући у виду да је ревизија изјављена против одлуке о трошковима поступка, која не чини главни захтев, и која не представља решење против кога се ревизија може изјавити по члану 420. ЗПП, ревизија туженог је недозвољена.

Стога је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић